

κούσα τις συμβουλές τους κι' αγέλαβα τ'ά νέα μου καθήκοντα. Τότε ανακάλυψα τ'ά βάσανα του νέου επαγγέλματός μου. "Όλοι τους ήταν ερωτευμένοι μαζί μου... "Ό κηπουρός, οι υπηρέτες, ο μάγειρος, ο σωφέρ κι' ο κύριος. Στο τραπέζι μου πάταγαν τ'ό πόδι, στους σκοτεινούς διαδρόμους με ταμπούσας κι' ο σωφέρ μία μέρα ήρθε κάμαρά μου γιά να μου πη ότι αν δεν γίνω γυναίκα του, θά με σκότωνε. Πρωτίμια να του υποσχεθώ «αίώνια πίτσι και άγάπη» και να δεχθώ τις τρυφερότητές του. Τά πράγματα όμως άρχισαν να γίνονται σοβαρά. "Ό ερωτευμένος σωφέρ έπιασε μία μέρα τόν «κύριο» μου και του είπε ότι ήθελε να με παντρευθώ. "Εκείνος βέβαια δέχτηκε να μ'α στεφανώσει. "Ό φίλος μου ήρθε χαρούμενος να με συναντήσει στην κουζίνα:

—Μαίρη, μου είπε, θά γίνουμ' έπί τέλους εϋτυχισμένοι! Δέχτηκε τ' άρεντικό να μ'α στεφανώσει. Αύριο κιάλας θά πάω να βγάλω τά χαρτιά...

—Μά γιατί βιάζεσαι τόσο; του είπα με άθωο ύφος. Έχουμε όλο τόν καιρό στή διάθεση μας.

—Ναι, αλλά ξέρεις; "Άκουσα τόν κηπουρό να συνηνοήται με μ'ερίκος φίλους του γιά να σέ άπαλλάξη. Τρεις μέρες τώρα στέκομαι κάθε βράδυ έξω από την κάμαρά σου με τ'ό πιστόλι στο χέρι. Καταλαβαίνεις λοιπόν ότι δέν μπορώ να ξαγρυπνώ άκόμη πολλές έβδομάδες και τ'ό πρωί να εργάζομαι. Πρέπει να τελείωση αυτή ή ιστορία...

"Ένοιωσα να με πιάνη κρούς ίδρωσ. Τά πράγματα είχαν γίνει πάρα πολύ σοβαρά. "Ό σωφέρ ήταν άποφασισμένος να κινή κι' έγκλημα γιά τ'ό χατήρι μου! Γιά να τόν άπαλλάξω λοιπόν από τ'ά βάσανα, τήν ώρα που πήγαμε αυτός να βγάλη τήν άδεια του γάμου, έγω έξαφανίστηκα και δέν ξαναπατήσα ποτέ τ'ό πόδι μου στο μέγαρο του Μπένουα. Μά είχα γιατρευτή άπό τήν πλ'ηξι μου κι' από τήν έμμοινη ιδέα τής αυτοκτονίας. Αή τή ήταν ή καλύτερη έρωτική μου περιπέτεια.

"Η πιο αίσθηματική όμως έρωτική ιστορία, έινε τής Ούνας Μάρκελ, ή όποια και πήρε τ'ό πρώτο βραβεύσόν στον διαγωνισμό τών «Κινηματογραφικών Νέων». "Άκούστε τήν:

«"Ηρθε ή μέρα—γράφει ή Ούνα Μάρκελ—ν' άποκαλύψω ένα μεγάλο μυστικό μου. Μά θά παρακαλώ τους διάφορους ήθιολόγους να μ'η με κατηγορήσουν ως έλαφρομυαλη. "Όταν ζούσα αυτή τήν περιπέτεια, είχα πλήρη συναισθησι γιά ό,τι έκανα. Και να σ'ας πώ τήν αλήθεια, δέν μετανόησ καθόλου. Τ'ό 1930 βρισκόμουν στή Νέα Ύόρκη. Κάθε μέρα μου άρεσε να περπατάω στά δημόσια πάρκα τής και να χαίρομαι τήν όμορφιά τών λουλουδιών. Σ' έν' άπ' αυτά είχα έν' άγαπημένο παγκάκι, σ'ό όποιο πήγαμε και καθόμουν ταχτικά και διάβαζα κανένα βιβλίο. Μά δέν ήμουν ή μόνη που συμπάθουσα αυτό τ'ό μέρος. Στόν ίδιο πάγκο έρχόταν να ξεκουραστή κι' ένας τραυματίας πολέμου. "Ήταν, καθώς έμαθα κατόπι από τόν ίδιο ένας ένδοξος άεροπόρος, που είχε πέσει πολλές φορές από τ'ό άεροπλάνο του. Γι' αυτό φορούσε τις έπίσημες έθνικές γιορτές τή μεγάλη στολή του και κάρφουσε σ'ό στήθος του τά τιμητικά παράσημα του. "Η φίλια μας ήταν ειλκιρική. Καταλάβαινα ό,τι αυτός ό ήρωας ένοιωθε ένα τρυφερό αίσθημα γιά μένα. Δέν ήξερε ποιά ήμουν. Μά και ποτέ δέν θέλησε να μάθω. Μ'ε φώναζε πάντα με τ'ό ψευδώνυμο, που τ'ό είχα δώσει ως όνομα μου.

—Μις Μάριον, μου έλεγε κάθε τόσο, έσαστε μία άχτινα ήλιου στή σκοτεινή ζωή μου. Δέν τολμώ να σ'ας πώ πόσο σας αγαπώ. Ξέρω ότι είμαι πια ένας άχρηστος άνθρωπος. Γι' αυτό δέν σας ζητάω να μ' αγαπήσετε κι' έσείς. Μά ή καρδιά μου δέν βλέπει ότι τ'ό σώμα μου έινε σακατεμένο. "Έξακολουθετ' να διατηρητ'ήν ναενικότητά τής. "Άφηστε με να ζήσω σ'ό περιβάριο τής ζωής σας. Ποτέ κανείς δέν θά μάθω τ'ό μυστικό μου. Βασισθήτε σ'ό λόγο τής τιμής μου.

Κι' έγώ, που έκείνη τήν εποχή ήθελα μία πρωτότυπη αισθηματική περιπέτεια, διασκέδαζα με τόν έρωτά του.

—Μιά μέρα όμως ό «ήρωας» μου δέν φάνηκε τήν όμοιαμένη ώρα σ'ό παγκάκι μας. "Άντι γι' αυτόν, ήρθε και με βρήκε ένας ασήπρος πόλιανος:

—Είστε ή μις Μάριον; με ρώτησε.

—Ναι, τ'ό άπάντησα. Τι θέλετε από μένα;

—Έρχομαι να σ'ας ειδοποιήσω εκ μέρους του συνταγματάρχου τής άεροπορίας Χόθαρτ. Θέλει να σ'ας δει... Σ'ας παρακαλώ να μ' ακολουθήσετε.

"Ανέθηκα σ'ό αυτοκίνητό του. Σ'ό δρόμος ό πόλιανος με τρόπο μου διηγήθηκε ότι ό «ήρωας» μου είχε πέσει θύμα ένός αυτοκινητιστικού δυστυχήματος κι' ότι πέθανε τόσο σ'ό νοσοκομείο. Μά δέν μπορούσε να ήσυχάση, αν δέν μ' έβλεπε. "Άρχισα να κλαίω άπ' τή μεγάλη λύπη μου. Πρώτη φορά ένοιωθα πόσο μπορούσε να μ' αγαπήσει ένας άνδρας κι' ένοιωθα τύψεις που είχα παίξει με τήν καρδιά του.

Βρήκα τόν Χόθαρτ έτοιμοθάνατο.

—Με συγχώρητε που σας άνησυχήσα, μου είπε. "Ήθελα όμως πριν φύγω άπ' αυτό τόν κόσμο να σ'ας άποχαρηθώ. Κανείς δέν φταίει γιά τ'ό άτύχημα μου. Ξέρετε, ήθελα να σ'ας προσφέρω μία άνοθεσίμη, γι'ατι σ'άν σήμερα έφευγα γεμάτος θνείρα γιά τ'ό μέτωπο. Καθώς λοιπόν έβγαίνα από τ' άνθωπάλειο, ή-

ΚΑ'Υ'ΜΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ

(Διηγουσούμε σήμερα μερικές άκομη από τις παθητικές καντάνες τού παλιού καλού καρού)

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Τι ώραίο φεγγαράκι,
τι έρωτική βραδιά,
ήσυχο τ'ό αεράκι
παίζει μέσα σ'ά κλαριά.

Κύτταξε τ'ό άηδόνι
μέσ' σ'ά φύλλα π'ας πετά,
μ'έν' στις βρύσες τ'ό τριγόνι
π'ως τ'ό ταίρι του ζητά.

Τ' άντάμωνει, τ' άγκαλιάζει,
με λαχτάρα, με χαρά,
τ'ό φιλεί, γλυκοστενάζει,
και σαλεύει τά φερά.

Πόσο αγαπούνται, πόσο,
τι άθώοι στεναγμοί!...
"Άς μ' αγαπάς και σ'ό τόσο,
κι' άς μ'η ζούσα μία στιγμ'η.

ΣΤΟ ΧΩΡΙΣΜΟ ΤΗΣ

Μέσ' στή θλιμμένη μου καρδιά
ήθελα κάτι να κρατήσω,
γι' αυτό δέν σούπα έγε για,
γι' αυτό ένα δάκρυ δέν θά χύσω.

"Ήθελα κάτι να μ'ο μείνη,
ώσάν παράπονο πικρό,
νάχη τής λύπης τήν όδύνη,
νάχη ένα μίσος ελαφρό.

Μέσ' στή θλιμμένη μου καρδιά,
ήθελα κάτι να κρατήσω,
να μ' αναδείξη τή φωτιά,
ποτέ να μ'η σ'λημισθώ.

ΦΥΓΕΙΣ

Φεύγεις, αγάπη μου, και σ'ό Φεύγεις λοιπόν σ'ά μακρ'α,
σέ μακρυνό ταξείδι, σέ μ'α πότε θά γυρίσης;
φεύγεις, αγάπη μου χρυσή, τούς όρκους που μ'ώρκισθη-
του βίου μου στολίδι. (Κεσ

Φεύγεις κι' έγώ τ'ό άμμορο,
πίκρες, φαρμάκια πίνω,
κι' όσο να ρθής, αγάπη μου,
ποιός ξέρει τί θά γίνω.

τάχα θά τούς τηρήσης;
Δίχως έσέ, αγάπη μου,
δέν ήμπορώ να ζήσω,
μ' έσένα θέλω τή ζωή,
με σέ να ξεφυχίσω.

Νάρθησ πριν έλθει κάλλος
(αίλος,
κι' αλλάξουνε τά χρόνια,
κι' άν με ζητήσεις θα μ'εύρησ
μέσα σ'ό κρύο χ'ωμα.

ΚΟΙΜΗΣΟΥ

Κοιμήσου, αγάπη μου γλυ- Κοιμήσου και μ'ε ξαγρυπνας
(κειά, για ένα φτωχό διαδάτη,
κι' έγώ με τήν κιθάρα, που πλάστηκε γιά να θρηνη
σέ ναουρίζω σιγανά σ'ής γής τ'ό μυσόπατι.

Κοιμήσου, βγαίνει ασύγερνος
Κοιμήσου, κι' έγώ ξαγρυπνώ
Κοιμήσου, κι' έγώ ασύγερνος
Κοιμήσου, κι' έγώ ασύγερνος
Κοιμήσου, κι' έγώ ασύγερνος
Κοιμήσου, κι' έγώ ασύγερνος

Κοιμήσου, κι' έγώ ασύγερνος
Κοιμήσου, κι' έγώ ασύγερνος
Κοιμήσου, κι' έγώ ασύγερνος
Κοιμήσου, κι' έγώ ασύγερνος
Κοιμήσου, κι' έγώ ασύγερνος
Κοιμήσου, κι' έγώ ασύγερνος

μουν τρομερά άφηρημένος κι' είχα ξεχαστ'ή πού θρισκόμουν.
Δέν είδα τ' αυτοκίνητο κι' έπιασα άπάνω του.

—Μίστερ Χόθαρτ, τ'ό φόνάσα τρελλή άπό τήν άπελπισία μου,
θέλω να διατηρήσω τήν άνάνηρσι σας. Χαρίστε μου τ' όνομά
σας. Θέλω να γίνω γυναίκα σας.

"Ό Χόθαρτ άρχισε να κλαίη αν παιδι άπό τή χαρά του. Κι' έκει άπάνω σ'ό νεκρικό κρεβάτι του έγινε ό γάμος μας άπό τόν παπά τ'ό νοσοκομείο. "Υστερ' από πέντε λεπτά ό συνταγματάρχης Χόθαρτ πέθαν' εϋτυχισμένος στήν άγκαλιά μου!

Αυτό έινε τ'ό μεγάλο μυστικό μου κι' ή καλύτερη αισθηματική περιπέτεια μου. "Ή άνάνηρσις του Χόθαρτ δέν έφυγε ποτέ από τήν καρδιά μου. "Ήταν ό πιο καλός κι' ό πιο τρυφερός φίλος μου.»

Καθώς θλέπετε, αυτή ή έρωτική περιπέτεια τής Ούνας Μάρκελ, έινε ή καλύτερη άπ' όλες.

Γι' αυτό άλλωστε κι' ό όμορφος «άστέρης» άνεκρ'υχ'ή ή «βασιλίμια τών αισθηματικών νεοκαιών τού Χόλλυγουντ».

JEANNE ROUDOT